

บันทึก

เรื่อง อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการลักลอบทำลายทรัพยากรป่าไม้ในการพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามเงื่อนไขสัมปทาน
ทำไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

กรมป่าไม้มีหนังสือ ที่ กษ ๐๗๐๘/๒๕๖๓๓ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ และ ที่ กษ ๐๗๐๘/๓๒๔๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า บริษัทศรีสะเกษทำไม้ จำกัด ได้เข้าไปดำเนินการเตรียมงานเพื่อการปลูกป่าทดแทนตามเงื่อนไขสัมปทานในปี ๒๕๒๐ โดยจัดเตรียมพื้นที่ เตรียมกล้าไม้ ตัดถนน สร้างอาคารสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ในเขตป่าสัมปทานโครงการไม้กระยาเลยฝั่งขวาห้วยขยุง (ศก.๑๙) จังหวัดศรีสะเกษ แต่โดยที่ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทับลงไปในพื้นที่ดังกล่าว บริษัทฯ จึงต้องระงับการดำเนินการ บริษัทฯ เห็นว่า เรื่องนี้เป็นเหตุสุดวิสัย จึงขอให้กรมป่าไม้พิจารณาลดหย่อนหรือหักชดเชยค่าใช้จ่ายในส่วนที่ดำเนินการไปแล้วจากเงินค่าปลูกและบำรุงป่าที่บริษัทฯ นำฝากธนาคารไว้ตามที่กรมป่าไม้กำหนด เป็นเงิน ๕๑๑,๖๙๕ บาท ซึ่งจากการตรวจของคณะกรรมการป่าไม้เขตอุบลราชธานี เห็นควรคิดหักค่าใช้จ่ายให้เป็นเงิน ๑๖๕,๙๓๐ บาท ต่อมากรมป่าไม้ได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบ เห็นสมควรลดหย่อนให้บริษัทฯ ในวงเงิน ๘๕,๘๖๒ บาท

กรมป่าไม้ได้ประมวลเรื่องเสนอกระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาซึ่งต่อมาได้มีการประชุมพิจารณาเรื่องนี้ในที่ประชุมเรื่องนโยบายป่าไม้ และที่ประชุมคณะกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และได้มีการนำเสนอกระทรวงการคลังพิจารณาซึ่งกระทรวงการคลังได้แจ้งว่าเป็นกรณีที่ต้องพิจารณาตามสัมปทานทำไม้ระหว่างกระทรวงเกษตรและสหกรณ์กับบริษัทศรีสะเกษทำไม้ จำกัด กระทรวงการคลังไม่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการรับรองผลงานและลดหย่อนหรือหักชดเชยค่าใช้จ่ายกรณีนี้แต่อย่างใด กรมป่าไม้จึงได้ประมวลเรื่องเสนอกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในขณะนั้น (พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์) ได้สั่งการให้นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการลักลอบทำลายทรัพยากรป่าไม้พิจารณา คณะกรรมการฯ ได้มีมติให้หารือเรื่องนี้ต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาก่อนว่า คณะกรรมการฯ มีอำนาจตามกฎหมายที่จะพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้หรือไม่ เพียงใด

กรมป่าไม้จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาปัญหาว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการลักลอบทำลายทรัพยากรป่าไม้มีอำนาจตามกฎหมายที่จะพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการขอให้พิจารณารับรองผลงานและค่าใช้จ่ายในการปลูกสร้างสวนป่าตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ของบริษัทศรีสะเกษทำไม้ จำกัด หรือไม่ เพียงใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมป่าไม้) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า ปัญหาที่บริษัทศรีสะเกษทำไม้ จำกัด ผู้ได้รับสัมปทานทำไม้ไม่อาจเข้าดำเนินการในเขตสัมปทานได้เนื่องจากมีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้บริเวณป่าที่บริษัทได้รับสัมปทานเป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า^๑ และขอให้กรมป่าไม้พิจารณาลดหย่อนหรือหักชดเชยค่าใช้จ่ายในส่วนที่บริษัทได้ดำเนินการเตรียมงานเพื่อการปลูกป่าทดแทนตามเงื่อนไขสัมปทานไปแล้วนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อตกลงในการดำเนินการทำไม้ตามสัมปทานซึ่งจะต้องพิจารณาจากสภาพข้อเท็จจริง เงื่อนไขของสัมปทานที่บริษัทได้รับจากรัฐบาลตามมาตรา ๖๓^๒ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อปรากฏว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการลักลอบทำลายทรัพยากรป่าไม้มิใช่เป็นคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ แต่เป็นคณะกรรมการที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นเพื่อมีหน้าที่เสนอแนะนโยบายและกำหนดมาตรการต่าง ๆ ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบทำลายทรัพยากรป่าไม้โดยมิชอบด้วยกฎหมายต่อคณะรัฐมนตรี^๓ ฉะนั้น การพิจารณาปัญหาที่หารือในเรื่องนี้ซึ่งเป็นเรื่องการปฏิบัติตามเงื่อนไขสัมปทานทำไม้ตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ จึงไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าวที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้

(ลงชื่อ) ม. ตันเต็มทรัพย์

(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)

รองเลขาธิการ ฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑พระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าพนมดงรัก ในท้องที่ตำบลโนนสูงตำบลบักดอง อำเภอขุนหาญ และตำบลละลาย ตำบลบึงมะลู อำเภอกันทรลักษณ์จังหวัดศรีสะเกษ ให้เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๒๑

^๒พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๖๒ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ รัฐบาลมีอำนาจให้สัมปทานในการทำไม้ชนิดใดหรือเก็บหาของป่าอย่างใด ในป่าใด โดยมีขอบเขตเพียงใด และในสัมปทานนั้นจะให้มีข้อกำหนดและเงื่อนไขอย่างใดก็ได้

รัฐบาลมีอำนาจให้ผู้รับสัมปทานเสียเงินค่าภาคหลวงตามอัตราที่รัฐบาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินอัตราอย่างสูงที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และจะให้ผู้รับสัมปทานเสียเงินแก่รัฐบาลตามจำนวนที่รัฐบาลจะกำหนดอีกก็ได้

^๓หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๑/๑๒๔๐ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๒ ที่ นร ๐๒๐๑/๓๙๒๒ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๒ และที่ นร ๐๒๐๑/๓๑๗๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๓๔